

Esy-li spěwał,
Bilnje džěłal,
Strowja cze
Sswójbnj statof,
A twój hujatof
Sradny je.

Sa staw spróznj
Napoj móznj
Lubofčj ma;
Bóh pak hwrny
Pšes ipać mernj
Czerstwofčj da.

Nječ ty spěwałš,
Sswěrnje džěłáš
Wšchědne dunj;
Džej pak hujatj,
Duschi datj,
Wotpocžij ty.

S njebeš mana
Nječ czi hmana
Žiwofčj je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wotšew cze!

F.

Szerbiske njeđzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihiczišchczeni w Budušinje a je tam ja šchwórtlětnu pšedpłatu 40 np. dostać.

Jubilate.

Jan. 12, 24.

Sawěrnje, sawěrnje, ja praju wam, jeli šo pšchěnczne sorno do semje njepadnje a nje-
wumrje, dha wostanje wono šame, hdyž pak
wumrje, pšchinješe wjele płodom.

Wšchudžom widžimj nětko, šo šo ratać prózuje, šwoje
polo wobdžělacz a šwoje šymjo wušywacz a šo mlode
šymy hižo se semje šhadžeja. Šóžde lěto tutón džiw
š nowa widžimj, šo se semrjeteho sornjatta nowe žiwjenje
wukhadža, tutón džiw wšchomózneho Boha, do kotrehož
ratać wěri, hdyž šwoje šymjo do semje pohrjeba. Ale
se šmjercze k žiwjenju, tajki šakon njeplaczi jenož
w šwonkownym, ale tež w duchownym, w kraleštwje
Božeje hnady. Se šmjercze k žiwjenju, to šo něhdy
dopjelni tež pšchi šmjerczi našeho Šbóžnika a šo hišcze
pšchezo dopjelnuje wšchitkim tym, kotšiz jako Šhryštušowi
šlužobnizy hrěchej a šwětej wotemrjeja a junu pšes
czerpjenje a wumrjecze šańdu k wěcznej krašnosći. Duž
dha: Se šmjercze k žiwjenju.

1. to šo šta pšchi šmjerczi našeho Šbóžnika,
2. to šo šta pšchi šmjerczi našeho stareho cžłowjeka.

1. Grichojo do Jerusalema pšchšchedschi, chychu
Šesufa wohladacz, šo bychu jemu czešcž wopokafali, a
wuczobnizy wješelichu šo, šo šo tajka czešcž jich mišchtrej
dosta. Šesuf šam pak džěšche na to, czaš je drje
pšchšchol, šo cžłowški šym nětk czešcženy a pšchekrašnjeny
budže, ale wjedža dha woni tón pucz a budže dha šo

jim tutón pucz lubicž, po kotrymž wón k šwojemu pšchekrašnjenu dónđe? Šlaj, jenož pšes bėdjenje k dobnczu, pšes šmjercz k žiwjenju. Sawěrnje, ja praju wam, jeli šo pšchěnczne sorno do semje njepadnje a nješemrje, wostanje wono šame, hdyž pak šemrje, pšchinješe wjele płodom. A njebe dha žyłe žiwjenje Šesufowe na šemi mohł rjez štajne wumrjecze, mješ tym, šo wón žyłu šwoju wolu podežišnje woli šwojeho njebešneho Wótza a jemu pošlušchny bė hacž do šmjercze na kšchizju? Wšchak Šnjes Šesuf derje wjedžešche: Boža wola je, šo bych šwět wumohł a tutón wumožerški škutk njehodzi šo dokonjecz, kšiba š czerpjenjom a wumrjeczom. Teho dla šo tež tón Šnjes šmjercze njeboješche a wotpokafa Šětra, kiz chychi jemu wobaracz, do šmjercze hič, teho dla njeprošesche wón jeno: Wótče, pomhaj mi š teje nušy, ale tež: Wótče, pšchekraš šwoje mjeno! Ale je šmjercze k žiwjenju! To šo dopjelni nětk na tym Šnjesu pšes to, šo šmjercze šwajski jeho džercžecz njemóžachu a šo wón žiwy a štanjeny š rowa wuńdže jako dobnczer nad šmjerczu a šo móžešche nětk jako do semje padnjene a šemrjete sorno wjele płodom pšchinješcž. Šdyž je wón šwoje žiwjenje k woporu ša hrěchi podał, dha budže nětk šwoje šymjo widžecz, pšchetož jako šo jeho ewangelij pšchpowjedášche, wobrocžichu šo cžłowjekojo š hromadami k njemu a tak je Bóh jeho, kiz bė šo šam ponižował, powyščil a jemu mjeno dał, kiz pšchewšchitke mjena je, tak šo nětk wšchudžom wušawaja, šo Šesuf Šhryštuš tón Šnjes je k czešczi Boha teho Wótza.

Se šmjercze k žiwjenju, to šo šta pšchi šmjerczi našeho wumóžnika, to šo pak pšchezo hišcze štawa pšchi

Smjerczi nascheho stareho czlowjeka. Kottiz chzedza Ahrystuſej pschiflufchecz, durbja i nim tez wurjecz. Dzenka drje njeje wot naſ zadane, ſo durbimy, kaſ nehdy preni fcheſczijenjo ſa teho Anjeſa po czele wurjecz w frwawnej Smjerczi, ale wot naſ wſchittich je pschezo hiſchcze zadane, ſo bychmy duchownje a wſchედnje hrეchej wotemrjeli a Bohu živi byli a ſwoje ſamſne myſle a najrjeiſche po-žadania a nadžije do Smjercze podali, ſo bychmy taſ i žykej wutrobu w Božej woli wotpoczowali. Lohke wſchaf taſke wſchედne wotemrjecze ſlabemu czlowjefej na ſemi njeje. A tola tez jemu placzi: jeli ſo pschედczne ſorno do ſemje nje padnje a njeſemrje, dha woſtanje wono ſame, hdyž paſ ſemrje, pschinede wjele plodom, jeno ſe Smjercze k žiwjenju, k žiwjenju w Boſy a k žiwjenju pola Boha. Plodom prawdoſeje, plodom bohabojoſeje a pobožnoſeje njemožemy pschinede Bohu k czejezi, czlowjekam k wužitku, ſami ſebi k ſbožu, khiba ſo je priedy naſch ſtary czlowjek wurjek a hiſchcze psches wſchედne roſkacze wurje ſe wſchემi hrეchami a ſkymi loſchtami a ſo wſchედnje wojuje-my pscheczimo hrეchej w naſ a wokolo naſ a ſbožowni w žiwjenju a ſtroſchtni we wurjeczu a ſbožni we węd-nojczy njebudžemy, khiba ſo ſo i žykej wutrobu do Božej wole poddamy. Sbožny paſ kōždy, hdyž ſo po Smjerczi stareho czlowjeka nowy czlowjek narodži psches huadu a pomoz teho Anjeſa, nowy czlowjek, kiž roſče a pschibnwa na wſchემ, ſchtož je dobry pocziak a dobra kħwalba psched Bohom w njebeſach.

Jeno i pomozu teho Anjeſa a ſwjateho Duchu paſ mōžemy ſo ſe Smjercze k žiwjenju pscheczijchczecz. Schtož je hižo juntrōcz pōſnawſchi ſwoje hrეchne hubjenſtwo ſwēru ſpytaſ nowe žiwjenje ſapoczecz, tōn je tez i wētoſežu hižo ſhonik: ſam ſe ſwojej mozu ja taſke njemōžu, pschetož ja k temu wjažy potrebam hacž wſcheho dobrego priōdk- wjačza w mojej wutrobje, wjažy hacž ja ſam ſebi abo nekajki czlowjek mi dacž mōže, ja k temu potrebam po- mozy i wſchōka, wujednarja a wurmōžnika, kiž mi woſnje, ſchtož mi wutrobu wobczēžuje a ſwēdomnje mi poroſuje, kiž mi nowe žiwjenje a nowe ſmyſlenje do wutrobny plōdži a mi k dopjelnjenju mojeho priōdkwjačza a ſlubjenja do- pomha. Hdyž paſ je nechtō hacž dotal bjes Jeſuſa, bjes pomozny ſwjateho Duchu ſpytaſ, ſam ſe ſwojej mozu živy bycz po Božich kaſnjach, tōn ſo wēſeje ſrudnje wuſnaje: ja njeſnym daloko pschichoſ, pohladajo na to, ſchtož ſym hacž dotal dozpik, ja drje ſym nekotrežkuliz dobre priōdk- wjačze mēl, nekotrežkuliz pokutnu ſylſu wuplakat, ſym žnano tez nekotrežkuliz dobry ſkutk cziwik, ale k ſtajnemu nērej wutrobny a k doſpołnemu wobnowjenju žiwjenja a k trojatemu wuſwjeczenju njeſnym hiſchcze doſchoſ a je wſchემ ſwojim bēdženjom woſtanje tola placžaza ſrudna wērnōſež: cziwicž to dobre ſym ja derje chyzk, ale dokonjecž to dobre, kotrež ja chzu, to ja njeſamōžu! Schtož paſ je taſke ſhonik, tōn paſ njech w pokucze a we wērje k temu Anjeſej kħwata a jeho proſby wo huadu a wodacze, wo pomoz a radu k wſchemu dobremu a wōn budže tez žonicž, ſo ſo tōn Anjeſ pschezo hiſchcze po hrეchnikach korjebjerje, jim wodawa a ſo jeho mōž tez w ſlabych mōžna budže. Tež naſ chze wōn wuhotowacz i duchom wpoſluſchnojczy, i duchom luboſeje k Bohu a k czlowjekam, tež do naſcheje wutrobny chze wōn wuliwacz ſwoje bōjſke wjenje, tez naſ cziwicž nowych czlowjekow. Schtož žadyu Mōiſaſ ſe ſwojim hroženjom, žadyu czlowjek ſe ſwojim wuczenjom a i dobrym priōdkwjačzom njeſamōže, to dokonja

Ahrystuſ ſe ſwojim duchom w tych, kiž chzedza jemu we wērje a wpoſluſchnojczy ſwērni bycz. Hdyž ma teho dla duſcha ſprawne žadanje po wobnowjenju ſnutſkowneho czlowjeka, po wpoſluſnjenju k wſchemu dobremu, po nowym žiwjenju w Boſy tu a tam, dha wuproſch ſebi tez jako najlēpſchi dar ſwjateho ducha jako wpoſluſnjenju k wſchemu dobremu ſkutkej, a tez wona ſo napoſledk pscheczijchczeci ſe žaloſezenia k wyſtanju, ſe ſrudoby k wjeſelu, ſe Smjercze k ſbožnemu žiwjenju.

Samjei.

Pucžowanje po Božim piſmje

abo

taſke myſle nadeſdžech, Bože kłowo cziſtajo.

Podawa ſwērny cziſtaſ „Wohaj Boh-a“.

I. knihi Mōiſaſowe, 36 ſlaw.

(Wotracžowanje.)

3. A poſdžicho wuhladajzy, ſo jeha nan tutej Kananejſkej žonje njerad widži, dokelž wonaj jemu a Rebežy jenož ſrudoby pschihotowawſchtej, wſa ſebi ſa tſeczju mandželſku Baſmath abo Mahalath, ſmaelowu džowku, Nebajothowu kotru.

Ludžo w naraſſchich krajach mjenuja ſo cžasto ſe wſchelakimi mjenami; i džela ſu woni wot wſcheho ſpoczatka nekotre mjena doſtali, i džela ſu pschi waznych podawſchach ſa ſwoje žiwjenje nowe mjeno pschijeli. Wokēbje ſtawa ſo taſ, hdyž ſo žōniſte woženja, tez hdyž ſo wudowy woženja, a ſamo, hdyž i jeneje ſluzby na druhu cžahnu.

Mhalibama je poſdžicho, dylži Mda, ſwojich potom pomjeno- wanych ſynow porodžila; teho dla je wona tu hakle na druhim mēſeje pomjenowana, runjež je ſo Eſaw i nej bjes dwēla priedy woženik.

4. A Mda porodži Eſawej Eliſaſa, ale Baſmath porodži Reguela.

5. Mhalibama porodži Jehuſa, Saelama a Korahu. To ſu Eſawowi ſynojo, kottiz jemu bēchu narodženi w Kananejſkim kraju, hdyž wōn hiſchcze pschi ſwojim nanu bydleſche.

II, 6-8. Eſaw pschēhdi ſo do Sejirſkich hōr.

6. A Eſaw wſa ſwoje žony, ſynow a džowki, a wſchitte duſche, wotrocžkow a džowki, do ſwojeho doma ſluſchajnych, ſwoje kublo, a wſchittōn ſwōj ſkōt ſe wſchემ ſwojim ſamoženjom, kotrež wē w Kananejſkim kraju dobył, a cžehnjeſche, hdyž Saſub hiſchcze pola Labana w Meſopotamiſkej ſluzjeſche, do Sejirſkeho kraja, prjecž wot ſwojeho bratra Saſuba; jemu Kananejſki kraj woſtawſchi. pytaſche ſebi nowu domijnu.

7. Pschetož jeju kublo bēſche, kaſ wōn to nētko hižo ſpōſna, runjež ſo bratr hiſchcze i zuſby wrōczil njebē, jara wulke, ſo nje- mōžeſchtaj hromadže bydlicž, a kraj, w kotrymž ſtaj zuſomnikaj byſaj, a hdyž ſo njemōžeſchtaj dale ſchēricž, khiba jimaj wobydlerjo pschihwolichu, njemōžeſche jeju ſnjeſež, jeju wjele ſkotu dla, budže-li Saſub domoj ſo wrōcziwſchi nanowy ſtatok naſtupiež.

8. Taſ bydleſche Eſaw na Sejirſkich horach a doby ſebi tam Edomiſku ſtronu, hdyž je, kaſ hižo 32, 3 wuhladachmy, Saſub i Meſopotamiſkeje ſo wrōcziwſchi, ſwojich pōſtlow pōſklaſ. A Eſaw je Edom, po kotrymž je ſo poſdžicho Sejirſkeje krajnje a Sejir- ſkemu ludu mjeno Edom doſtalo.

Tole ſo teho dla taſ huſto woſpjetuje, dokelž je Edom wſchედne mjeno ſa namjeſny lud pschi južnych mjeſach, kotryž wē poſdžicho ſa Iſraełſki narod wulzy wazny.

III, 9-30. E Eſawoweje ſwōjby wuhladža w Sejiru žyła

była wjerchow a župnikow, kottiz mēſto ſtarych wjerchow a župni- kow w Horitſkim ſplahu naſtupja a ſebi jich kublo a jich mōž a nahladnojč pschihwoja.

9. To ſu Eſawowe narody, i kotrychž je ſo Eſawowy narod dale roſmnožil; Eſaw paſ je Edomiſkich nan, kottiz ſu po Horit- ſkim ſplahu na Sejirſkich horach bydliſi, w tamnej horojtej krajnje mjeſ Morwym Morjom a alanitſkim mōſkim ſaliwom.

10. A taſ wēlachu Eſawowym džēcžom, kotrež je wōn, ſo pschēhdiwſchi, ſobu pschijwedl do Sejirja: Eliſaſ, Mžiny, Eſa- woweje drugeje žoniny ſyn; Reguel, Saſmatſny, Eſawoweje tſe- czeje žoniny ſyn.

11. Eliſaſowi ſynojo paſ bēchu czi: Theman, Omar, Zepho, Gartham a Kenas.

12. U Thimna, Lothanowa, Horitskeho wjerchowa šotra, bē Elisafowa, Esawoweho šynowa pschiložniza, kotraž jemu Amelita, wótza Amelikow, porodži. To šu Adžini, Esawoweje drugeje žonini šynojo (wnukojo).

Amalekitišy naspomnu šo hižo 14, 7, tehdy pať njebē hiščeže tuteho šplaha, kaž tu šhonimy; tam je šo tamnej stronje po pošdžičich wobydlerjach, kotrychž je Mójšaš wohladał, narjekło. Wotdžělwišči šo šahe wot Edomškich a wutworiwšči šo k wošebitemu narodej, šašydliwšči šo w pošodnišich stronach w Judowych harach hacž bliže Kadeša, roššydlichu pať šo pošdžičo po wšchej petrejšej Arabiji, wot Šrile hacž do Sura a wuštipichu njepšhecželizy pshecžimo Šraelskim džěčom, jako tuczi i Egiptowškeje do Kananejšeje šo pschěšydlichu.

13. Reguelowe, Esawoweho drugeho šynowe džěči pať šu: Nabhath, Serah, Samna, Mija. To šu Basmathyni, Esawoweje šmaelitischeje žonini šynojo.

14. To pať šu Abalibamini, Esawoweje přenjeje žonini, Anoweje džowžyni, Zibeonoweje wnucžyni šynojo, kotrychž je wona Esawej porodžila, jako bēšchtej tamej žonje jemu hižo kōžda šyna porodžitelj: Šehuš, Šajelam a Korah.

Šo šu woni šynow mēli, šo nam nješdželi, dolelž šu woni, kaž w 18. šchtucžy šhonimy, šami i knješami byli a dolelž je kōždy i nich šam šwōj šplah šažōžil.

15. Tole nětko šu knješojō mješ Esawowymi džěčimi, wjerchōjo nad šplahami, i džēla wnukojo, i džēla šynojo:

Elisafowe džěči, kotryž bē i přenim Esawowym šynom, bēchu, kaž daloko šu šo i nimi šplahi a narody šažōžile, tute: knješ Thema, knješ Omar, knješ Bejo, knješ Kenas.

16. Knješ Korah, šyn jeneho i Adžinych wnukow, kotryž ma rošdžělčič i Abalibamowym šynom se šamym mjenom, knješ Gaetham, knješ Amalek. To šu knješojō wukhadžazy wot Elisafa w Edomškim kraju: a šu Adžini šynojo (wnukojo).

17. U to šu Reguelowi šynojo, kotryž je i Esawowym druhim šynom byl, šu byli i knješami nad šplahami: Knješ Nabhath, knješ Serah, knješ Samna, knješ Mija. To šu knješojō wukhadžazy i Reguela w Edomškim kraju a šu Basmathyni šynojo, Esawoweje žony.

18. To šu Abalibamini šynojo, kotraž bēšche i Esawowej přenjej mandželischej: Knješ Šehuš, knješ Šajelam, knješ Korah. To šu knješojō, wukhadžazy i Abalibamy, Anoweje džowfi, Esawoweje žony. Woni rošdžēla šo se šynami wot drugeje a tšecžeje žony i tym, šo bēchu hnydom i knješami nad šplahami, dolelž šu pošdžičo narodženi ša cžak šo narodžili, hdyž bē nanowa mōž a nahladnošć najwšichšchi šhodžēnt dokročila.

19. Čžile, wot 9. šchtucžki šem pomjenowani, šu Esawowi šynojo (hromadže 5 šynow a 10 wnukow) a wot 15. šchtucžki šem jich knješojō, knješazy nad narodami, hromadže šchtyrnaczo. Wōn je Edom a šažōžer Edomškich knješitwow.

20. Sejirowi šynojo abo potomizy, kotryž i tutym potomnikami w Edomškim kraju bydlesche, a kotryž je tež krajinje mjeno dał, doniž njeje Esaw přenje wobydlerštwō i džēla šahubil, i džēla šwojim narodam šjednocžil, šu cži: Lothan, Sobal, Zibeon, Ana, Dijon, Ezer a Dijan.

Sejir bēšche Šorejški cžlowjek, cžlowjek w jamje bydlazy. W Edomškich horach nakhadža šo wjele jamow, kotrež hodža šo i malej prōžu ša cžlowjecže wobydlenie naprawič. Wobydlerjo tajlich jamow rēkaju i žužym šłowom troglodntojo. Tež Šot, kotryž bē pošdžičo do moabskich hōr wucžeknył, bē tam se šwojimaj džowtomaj živy jako troglodnt.

Pošdžičo mējachu šo Šraelszy dopomnicž na dobyče, kotrež je Edom tať šahe na mnohich šplahach Šorejškich i Kananejškeho šplaha wukhadžazy, dobył, šo bychu tať šamu šhroblošć mēli na wōjnje pshecžimo narodam, w Kananejškim kraju bydlazym.

21. To šu Šorejšzy knješerjo, džěči abo potomizy Sejiřske, kotriž šu do teho w Edomškim kraju i knješerjami byli a i kotrymž šu šo Edomšzy i woprēdka ššwatowali, doniž nježbu jich škōncžnje žyle wukbōžili.

22. Ale Lothanowi šynojo bēchu cži: Šori a Šeman; a Lothanowa šotra bē Thimna, kotruž je šebi Elisaf, Esawowy přeni šyn, ša pschiložnizu wšal.

23. Ššynojo Sabalowi bēchu: Alwan, Manabhath Ebal, Šejo a Dnam.

24. Zibeonowi šynojo bēchu: Mja a Ana. To je tōn Ana, kotryž je w puščinje mule namakał, pschipušchěžiwšči wōšļa k koble, hdyž šwojeho nanowe, Zibeonowe wōšly pašesche.

W hebrejškej bibliji šteji šlowo „jemin“, kotrež jenož na tutym mēšče nadešdžesch. Luther a po nim šerbški pscheložer je šo tu po židowškich wukladowarjach šložowal, kotriž prajachu: „Esawowa šlachta bē šo štomaršchila, kaž njebē Bohu špodobne, a wona šawjedowasche k tomu tež šwērinu“, a cži mēnja šo je „jemin“ = mule. Mōjšafowj šakon je pošdžičo tajke šmēšchenje mješ šwērinu kručže šakasał.

(Potracžowanje.)

Wšhelake i bliska a i daloka.

— W šašdženym tydženju mēješche šo lētny šwjedžen šnutsfowneho mišionštwa w Draždžanach. Šlowna šhromadžišna mēješche šo wutoru a na njej džeržesche knješ tajny žykwinški radžičel Šeller pschednošch: „Še najsche šnutsfowne mišionštwo wopravdže mišionštwo?“ Šollekta pošutneho dnja šo na wšhelake wuštwy šfukka pomhazeje šchěščijanskeje lubošče rošdžēli. Bohu žel je šollekta pošno šašdženemu lētej šažo wotebjerala. W lēče 1900 wunježe 25,049 hr. 1901: 23,738 a lēška 23,373 hr. Šotřebnošć ša šwjaty šfukk šnutsfowneho mišionštwa je lēto a wjetšchi a pschi tym tola dary Bohu žel wotebjeraju. Šnutsfowne mišionštwo, kotrež šabludženym, hubjenym a šhorym pomha, pošpjeracž pať je pschiplušchnošć kōždeho šwērneho šchěščijana. Duž je pshecž, šo bychu šchěščijenjo, hdyž je šollekta telko wotebjerala, i dobrowōlnymi šmilnymi darami šwjaty šfukk pošpjerali a je redaktor „Šomhaj Bōha“ rad šwōlnivy, dobrowōlne dary ša šnutsfowne mišionštwo pschijimacž a dale wobštaracž. Šajke wulke polo šfuklowanja ma šnutsfowne mišionštwo a fajke wopory šo wot njeho žadaja, to nam šažo lētna rošprawa šnutsfowneho mišionštwa roššajni. Šnutsfowne mišionštwo je šažo wudawalo w 33. lētniku šwoje twarške šamjenje. Ša twar noweho Bethlehemškeho wuštwaw w Augustowych šupjelach pola Kadeberga je 70,000 hriwnow poščičž dyrbjało, kotrež ma nětko wotplacžowacž. W Malym Wachowje, hdyž šu džěči na padawu šhorošć cžerpjaze, je tež dyrbjało nowy dom natwaricž, dolelž šo štary wotpali. Do Tobiašoweho mlyna, kiž žony bješ domišny pschijimuje a jim wucžek pshecžimo duchownym štrachotam poščičuje, bu 44 pschijatyč. Ša špomōžerške domy šo štarasche a bēšche na pschiklad w špomōžerškim domje w Morizburgu 84 džěči wothladacž. Ša žonjazu mlodžinu džeržachu šo w Draždžanach pschednošchki k rošwucženju a mēješche šo tež hodowny šwjedžen ša Draždžanske pišcžizy. Šowarštwaw mlodych holzow dostachu pošpjeru, teho runja šowarštwaw ša mužow a mlodženzow. Šospody k domišnje pučžowazym uōžny pschěbył poščičachu. Mišionštwo ša kōžnikow nasche šajške šnutsfowne mišionštwo i druhimi šowarštwami ša tōnle šfukk lubošče pošpjerasche. Čžēžke ale tež plōdnywe bēšche wojowanje pshecžimo šo roššchēřazej njepōččiwosčiji. Šohlād na to wulke polo džēlanja šnutsfowneho mišionštwa wotemrja a my njemōžemy liwzy wostacž, ale radlubje šwōj lētny dar ša šnutsfowne mišionštmo wopruiemj.

— Šamožerški šakon šo w tu šhwilu na přenjej šomorje w Draždžanach wuradžuje. Druha šomora bēšche jōn pschijala, ale přenja njecha do teho šwolicž. Šnježerštwō čžyšche dawł na ležomnošče šbēhnyč a tež do šamožerškeho dawškeho šakonja tōnle dawł pschijecž. Do teho pať přenja šomora šwolila njeje. Wobžarowacž pať by bylo, hdy by žly šakon špadnył, pošom bychu šo nušne pjenjeh pschēš dokhodne dawki šbēracž dyrbjałe. Šamožerški dawł na wjetšche šamoženja ma wēšče šwoje dobre prawo.

— Šchtwōrtk je šo nowe šudniške šjednanje pshecžimo dragunaršej Martenej w Šumbinnenje počžalo, kiž je winowanj, šo je šwojeho rytmišchtra Šrošigla šatšēlił. Šřeni wojeřski šud bēšche jeho wwinowal wot mordarštwaw. Wšchjichi wojeřski šud pať jeho k šmjercži wotšudži. Šbēžorštwowj wojeřski šud w Šarlinje je pať tole wušudženje šbēhnył, dolelž njebēchu šudnižy prawje pošmjenowani. Duž je šo nowe wušudženje šchtwōrtk šažo w Šumbinnenje šapocžalo. Šo tymle wušudženju je šo hižo wjele pišžalo a rēčžalo. Prawišnizy šo ša to wuprajichu, šo šo Šarten šašudžič njemōže, dolelž šo jemu mordarštwō dopořacž njemōže. Duž by derje bylo, hdy by nēčžiče wušudženje myšł luda špokojilo. Wšchetož hdyž je mōžnota, šo je cžlowjek njewinowanj, je tola čžēžke wobmyšlenje na njedopořasane wobšoržowanja nětko k šmjercži wotšudžič.

— Šažōžny šlowk je pošdželu rano mēšto Šarlin pošrečkil. Šažy bēchu wšchē pošowdžene. Šelekriške želešnizy wjazy po hažach jēšdžič njemōžachu. Telko wody drje hiščeže mēšto Šarlin widžalo njeje. Bēšche šamo štrach, šo twarjenja hromadže šo šypnychu.

Domaphtanje pšhes wodu je najčežšche a cžlowjeł mōže ƚo pšhecziwo njej hubjenjcho wobaracz hacž pšhecziwo wohnjej.

— Mērowe wujednanja w Afrizy po sđacžu žaneho wuspěcha nimaja; pšchetož do zylcho wujednanja je ƚo pšchetorhujenje dało. Sendželczenjo se ƚwojeje hordosče dele njechadža a buram ƚo nihto džiwacz njemōže, so do hordostunych žadanjow nješwola, hdyž ƚu tak dolho smužicze we wōjnje pobyli. Wōh pak chžyl dacž, so by frejpschelecža bōrny tōnz bylo.

Wšhitko nimo — pojdže.

Wly powjedamy lubym cžitarjam podawł, kotryž ƚo husto podawa a tola pšhemalo wobfedžbuje w žiwjenju.

Duchowny w fabrikim mēscze bēšche ƚyšchal, so je dželaczē M. czežko sšhoril. A to bēšche tōn, kotryž bēšche jemu hižo telko frudoby nacžinil a pšchi wšchēm napominanju ƚo polēpschowacz njechajše. Štaf, hdyž jeho Wōh nētł do ƚwojeje škole wja?

Duchowny ƚo khētije na pucz nastaji t thoremu. Wo durje šaklawišchi ničo nješlyšche. Škōncžnje wōn ƚam durje woczini: w masanej jstwi, hdyž štoro ničo nješejše, njebēšche žadyn cžlowjeł. Wot ščēnow bēšche kal wotpadał. Wšchudžom bēchu džery w ščēnje. Wšcho ƚo w blēče a njerjedže horješche. Šinaf njebēšche w pōdłanšej komorzy. Tam šteješchej dwē nješlancj loži, hižo wjazny lapy, a barba bēšche bōle cžorna hacž bēla. A w jenyum ležesche thory muž, kotrehož chžyšche duchowny wophtacz. Šeho hlōš bēšche hišcheže rošumicž, ale hižo jara ƚlabny a bjes šynka. Duchowny jeho wutrobne strowješche a jemu ƚwoje džel- braczje wupraji. „D, tak šle njeje, to budže bōrny lēpie.“ Dale nadžija bēšche jeho jenicžki troscht. Wbōha žona bēšche šchla ša- ƚlužicž; dofelž jejny muž wot ƚwojeje šašlužby pjenješka domoj njenošesche, mēšesche ƚo hižo dolho ƚama ja ƚwoje džēczi staracz. Tak ležesche muž husto hodžiny dolho ƚam — a w hubjenym powētrje, kiž ƚo wopibacz njeda. Čžerstwy powētr tam wēšče mēšazy dolho nuts pšhišchol njebēšche.

Duchowny mēšesche ša ƚwoju pšhišlušchnošč, thoreho wo jeho thorošči rošajnič a šapocža jemu powjedacz wo wēčnosči a šmilnosči Božej. To po sđacžu na thoreho šačyšchca cžinješche. Wo sđacžu wōn ƚam se ƚobu wojowasche, škōncžnje i wulkej prózu te šłowa wučyšchca: „Še pojdže!“ Ššynišcho jeho dušchowaštyni napominasche hnadu phtacz. Ale wōn pšchi tym wosta: „Še pojdže!“ Šrudny duchowny škōncžnje podarmo wšhitko šphtawšchi postany a prašesche ƚo se ƚylšami we woczomaj: „Njedhrbju ƚo i naj- mjenšcha modlicž. prjedy hacž woteńdu?“ Duž mrejazy hlōwu t ščēnje wobroczi a praji: „Še pojdže. To mi tola ničo wjazny njepomha. Ša drje bych chžyl, ale ja njemōžu.

Čžišche dušchowaštyni woteńdže ƚebi pōt i cžola trējo. Čžichi a ƚamotny ležesche šadny njeho šmjertny dom, hdyž czežke šwēdomje štwjerdžencho hrēšchuka šhutny a pošledni hnadny hlōš; ƚwojecho Bōha ƚyššesche: „Čžiu rachnowanje wot twojecho hospodarštwia! Tu nōž budže twoja dušcha wot tebje žadana.“

„D wēčnosč, šłowo hrimanja!

D mjecz, kiž dušchu pšchekala!

D špocžatk bjes škōncženja!“

Ma druhe ranje štupasche duchowny hišcheže juntrocž t šmjert- nemu domej. Tam šteješche žona a powjedasche — bjes wošebiteho rudženja — wo šmjerczi ƚwojecho muža. Šako domoj pšhińdžech, ležesche thory šmērom a po sđacžu špizy, ale wōn žalōšnje jachlesche. Ša t njemu doběžach a ƚo prašach, hacž dyrbju jemu picž dacž. Duž ƚwojeje woczni šchēroko woczini, ruzny horje šbēhny a šawōla i napominanjom ƚwojeje pošlednjeje mozy: „Nētł cžert po mije džē.“ Ač ja ƚo štrōžich, so na wšchēch stawach tšchepotach a won bēžach moje džēczi šawōlacž. Ale jako do komory pšhińdžechmy, bēšche hižo wšhitko nimo. Wly pšhińdžechmy pojdže!

Wšhitko nimo — pojdže.

Še twoja macž hišcheže žiwa?

Bēšche njedželu a ludžo džēchu kemšchi; pšchetož bēšche hižo kemšchi wotšwonilo. Prēki bēšche torczma a pšched njej šedžesche matroja, zigaru w hubje a ƚo cžišche šmēšesche, kal ludžo kemšchi džēchu.

Duž pšhińdže tež muž, špēwarške pod pažu, a nimo matrošy džēsche, pšchpadnje na njecho pohlada a matroja tež šmēšotajo na njecho pohlada, kaž by ƚebi myšłil: ty šrudnišchi cžlowjecžko, cžeho dla kemšchi bēšach! Muž tole pohladanje derje šrošumi a

ƚo njerošhēwa, ale štejo wosta a praji: „Wšhecželo, njeńdžejch ƚobu na předomanje?“ „Nē!“ bōrcžesche matroja, ƚo wohladny a fur do lōsta duješche. — Muž i tym ƚo nješpōkōji, ale dale powjedasche: „Wšhecželo, ty drje ƚy šle dny mēł; — je twoja macž hišcheže žiwa?“

Matroja wšchōn šastroženy zusemu do woblicža pohlada a mjelcžesche.

Tōn pak dale rēčesche: „Šdy by twoja macž jow byla, ta by jara šrudna byla!“ Dale wōn ničo njepraji a džēsche se mšchi. Matroja pak wšchōn šastroženy pšched ƚo hladasche a šamyšlenny šedžesche. Botom wōn štany, zigara jemu i ruki padže; wōn pomału pšhes hažu džēsche a — i zyršwiny mi durjemi nuts.

We wutrobje bēšche ƚo nēšcho štalo! Šchto? Wly drje jo cžujemy. To jene šłowo macž bēšche jeho dušchu trječhilo.

Šubujcze ƚwojich njepšhecželow.

W jenyum lēšy nawjecžorneje Ruskeje bē hišcheže pšched nēkotrymi lētami šprawny a dobrny hajnik žiwy se ƚwojej mlodej mandželskej, i dwēmaj šynkomaj a nēkotrymi hajnikšimi. Tu bydlesche w lēšnej cžišchinje, šdaleny wot wšcheho šwētneho hōlka.

Ale tež hacž t njemu bē ƚo bōrny powjecz rošnješla, so je w raišchich dželach Ruskeje tholera wudyrila, kal šurōwe šmjercž mjes ludom šakhadža a i šajkej špēšchnošču ƚo hižo pšhibližuje. Šeho dla bē ƚo tež našch hajnik i cžajšom na wšchē mōžne waschne je wšchēm i šredkami pšhecziwo šlej thorošči šastaral, a runje bē w njedalokim mēscze pobyl, so by ƚebi prajicž a rošklasč dal, kal ma ƚo šadžerjecž, a so by ƚebi nēšcho šrejškom ƚobu pšchinješł. Šdyž bē ƚo lēdma i mēšta wrōczil, hajnik i se šrudnej nowinku pšhińdže, so je wo wšy, nēhdže hodžinu šdalency, tholera wudyrila a hižo wjele woporow ƚebi žadala. Šnydom wšchitzy wobydlerjo hajnikownje wobšamknychu, so chžedža ƚo tōždeho wobłhada i ludžimi tamneje wšy šdalowacz a truczje na to šedžbowacz, so njeby žadny zušnik do jstwy štupil. Mjes tym so tak wšcho hacž nanajšepje šradowachu, so bychu hižo i woprēdka šanježenju thoroščje šnapšhecziwili, ƚo wjecžor pšhibliži.

Macž ƚo, ƚwojej mōlicžkej do tōžka domjedžiwšchi, ša thachle na štolž šyny, so by hišcheže i mandželskim wo nēkotrejškuli na- ležnosči a starosčej popowjedala. Tu na dobo pšy šašchčowšaju a jedyn hōitwaški do jstwy šastupi prajizy: „Wōnka je mlynk je šušobneje wšy a praji, so je tam šurōwa tholera wudyrila, a prošy wo hošpodu. Mi bē žyle bojašnje w jeho blisšosčej. Še-li wam prawje, wušchčuwam pšy na njecho, dofelž jemu wēra njeje.“ Hajnik wšchal derje wjedžesche, i kim ma cžinicž, mlynka pšched ƚobu mējo, dofelž jeho hižo dawno jako dobrocžinjerja šnajesche: wot tcho cžajša šem, hdyž ƚebi hajnik Marju, kotraž dyrbjesche mloda mlynkowa byč, ša mandželsku wša, bēšche mlynk pšchēzo na to šmyšlenny, kal mohł domjazu pšchēsjenosč a šbože mlodeju mandželskej šašycž. „Šeho dla njebych“, wotmolwi hajnik, „šo jeho wophta nadžal, dofelž hižo ša šchtyri lēta njeje jako mōj naj- hōršchi njepšhecžel do našcheho domu šastupil. Ale“, džesche dale, „nješbože špšhecželuje! Hižo nētł ma dowēru t nam, šnadž lubuje naš i wutrobnej lubošču, hdyž jemu pšhecželniwje hošpodu pošficžiny?“

Š hlōwu wijo woteńdže hōitwaški, a bōrny do jenož šchpatnje pošwēčēncje jstwy dolhi cžlowjeł štupi, pšched kotrymž by ƚo šnadž naštrōžal, jeho w cžichim lēšy natrječiwšchi, njemē-li w ƚwojej wutrobje praweje tšchescžanšeske wēry a lubošče. Ša dolhimi cžornymi wlošami thowa ƚo hluboke šmoršchēzene cžoko, šizy štej blēdej a šapadnjenej, hubow mlōdna cžetwjenošč je wotemrjela, a i cžorneju hluboko ležazeju woczow bjesbōžna, cžorna dušcha hlada. Šeho toleni thablatej, bē ƚo i dycha wuběžal. Wo luboščiwje pšchiwšacze prošcho, ƚwojej šuchej ruzny hošpodarcej napšchēcžo tška a tōn — runjež wšchal thētro poraženy — tola nježofa; ale praji, so chže jeho proštwu dopjelnicž. Ani šłowcžla wo šańdžē- nyh cžajšach njepomni. Š dobrocžiwym dželbranjom powjeda hajnik wo nētcžiškej nušy a wo wšchelafich šrudnych podawkach, jenož porēdlo a cžēnnje mlynk wotmolwja. Mjes tym je šprōžniwa žona wōšchewjazu wjecžer pšchihotowala a pošleschēzo i cžištej plachtu nawoblekla; a hdyž bē tak wšcho nowemu hoščej ščiniła, jemu dobru nōž pšchēsjesche a džēsche do cžičesje komorki ƚo lehnycž, hdyž hižo nan a džēczi špachu. Tu ƚo Bōhu w nutrnej modlitwje džakuje ša wšchē žohnowanja šańdženeho dnja, ƚo do Bōžeho šchłita poruczi a ša wbohu mlynkowu dušchu ƚo pomodliwšchi, bōrny wušny.

(Šofracžowanje.)